

**Τὸν πᾶσι 'στὸ Παλάτι νὰ προκπονεθῇ
πὼς θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ μὴν προατηθῇ.**

Ἔτσι τώρα καρτερεῖτε νὰ γενῶν Στρατοὶ καὶ Στόλοι;
καὶ μὲ τοῦτο τὸ μῆλο
περιμένετε καλὸ
καὶ νὰ πάρετε τὴν Πόλι;

Δὲν εὐσείδετε τὸ δάκρυ σας; πῶς ἔτσι τὸ σκορπᾶτε;
γιατὶ μὴ δάφνας στέφετε παλληκαριῶν κροτάφους;
μὴ γὰρ διασκέδασι' στὰ μῆματά των πᾶτε
πλῶς καθὼς πηγαίνετ' ἐστού; κινηματογράφους;

Πόσοι τοὺς εἶπα, Πέρι κλῆ, κουνώντας τὸ κεφάλι,
κ' ἔξ ὄψεως ἤχησε φωνὴ παρὰ ποτε μεγάλη.

**Καὶ πάλιν φωνῇ
φωναῖζει τρανῆ.**

Ἦτροπῇ νὰ στεφανώνετε προμάχους φοικαράδες,
καὶ, Ρωμηοί, νὰ στέφετε μονάχα κοιλιαράδες,
ποὺ μόνον ἔχουν σάβην
τὴν βρωθὴν καὶ τὴν πύβην.

Ἦτροπῇ σας νὰ προσέχετε 'στουὺς ἥρωας ἐλαίνους,
νὰ δρέπτετε κοτίνους
γὰρ Φραγκολοιβαντίους.

'Αλθῆμα τώρα ἔντροπεται
κανένας νὰ σὰ; δῆ
γὰρ Φούφης νὰ δρέπτετε
χλωρῆς μυρτιῆς κλαδί.

ὄνειροπλόκου λεβεντιῆ; κ' ἰδεοδῶν μακτύρων,
ὅπου τοὺς παρεπλάνησαν οἱ κόσμοι τῶν δειρῶν.

'Ἐτοὺς προμάχους τῆς ἰδέας καὶ τῆς ἰθνηῆς λαχτάρας
δάκρυα μὴ χύνετε...
σκέπτεσθε περὶ λαπάρας
πῶς νὰ τὴν παχύνετε.

'Ἔστω μόνον ὁ παρῆς
ὁ τὴν δόξαν ἐκολάπτων,
καὶ ποτὲ παραφορῆς
μὴν κυττάζετε εὐεξάπτων.

Σετὶ ὑπάρχετε μονάχα γὰρ φαγάδων κόμματα,
γὰρ χοροὺς, γὰρ πηγηγύρα, σαρκασμοὺς καὶ σκώμματα,
καὶ τὸ δάκρυ σας ἀκόμα
νὰ μὴν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ σαρκασμοὺς καὶ σκώμματα
οὔ, τι λέγεταί μεγάλη.

'Αμμ' αὐτοὺς ὁ Φούφης πάλι
ποὺ 'ξεφύτρωσε' στὴ μέση; ...
ἐσκυψε κ' αὐτοὺς κεφαλί;
'Ἔτῃνος ποτὲ του θέαι;

Γιατὶ φαίνεσθ' ἔτσι βλάκες
κ' ἔχετε θλιμμένον ὄρος;
οὐκ ἐξ ὁδρομίων πλάκες
ἐτραῖε ποτὲ τὸ ζῆφος;

'Ἐμαθε κ' αὐτοὺς τῶν τρόπων μὴ εἰς ζωῆς πολιτισμένης;
'πῆγε κ' ἐντὸν Βιαρίτης;

Ἔσθε; ἐμπρὸς ἐστὸν Μικμμωνῶ νὰ κάνετε μετανοία,
τὰ χέρια σας δὲν ἔγινον γὰρ ἀμάρταντα στεφάνια

Ἐπαιξέ ποτέ του μπρίτι,
καὶ χρωγράφου καὶ κρίκετ καὶ φούτ-μπάλλ καὶ λούν-τέννυς;

Ἔκανε σουξέ μεγάλο
σὲ κανένα πρῶτο μπάλο·
τὸν ἐκύτταξε κανεὶς
Διδι-Κιχῶτος εὐγενῆς;
τὸ μουττάκι του εἰς στρήρη;
ῥφρόντισε νὰ ῥθῆ καὶ νύφη
πολυθύλλητη μὲ προίκα,
καὶ νὰ πῆ· σὺν ταύτῃ νίκα;

Εἶδε σουαρέ νουάρ, τὴν Ζαζά καὶ τὴν Ζοζέτα;
ἔστρωσε ποτὲ κὶ αὐτὸς γιὰ κουστοπολιτικὰ πετότα;
μὴ τραπέζικα καφρονέδων ἔμουτζούρωσε κὶ ἕκαστος
καὶ μυιδῶν ἀδιάνων κατεμέτρωσε τὸ σμῆνος;

Μήπως ἔφαγε καμμιά
πατρικὴ κληρονομιά;
Μὴ τὸν ῥούσκωνε μεγάλος
ὑψηλῆς βλακειᾶς τύπος;
μὴν ὑπῆρξε τοκογλόφος,
ἢ τσανακογλύφτης λάλος;

Μήπως μὲ στοργὴν ἐφίλει
μὲς' στὸ στόμα, μὲς' στὰ χεῖλη
καὶ τοῦ; σκύλους τῆς Αὐλῆς;
γιὰ νὰ γίνῃ προσφιλέ;

Μήπως μ' ἔρωτα καμμιάς
Πομπανδουρ κουτορωμῆς
καλοκατρί καὶ χαιμῶνα συνεχῶς ἐφλέγετο
καί' στὰ τζάκινα τὰ μεγάλα Δὸν-Ζουὰν ἐλέγετο;

Εἶξυρε τὸ φλέτρ ποῦ λένε τῆς ἀθρᾶς φακλαναρίας
καὶ τὸ σὶκ Καρβαλερίας
δχι πλέον Ρουστικάνος σὰν κὶ ἔκεινη τοῦ Μασκάνη,
μὰ Καρβαλερίας τέτοιας, ποῦ χρειάζεσαι λεκάνη
γιὰ ν' ἀκούρης ὅ, τι λέει, γιὰ νὰ βλέπῃς ὅ, τι κάνει;

Μήπως εἶχε τίτλους γένους εἰς τὸ πέρειν ἐξαιρέτου,
καὶ σὲ χρόνους χαλεποῦς
μήπως ἔπικσε ποτέ του
τὴν οὐρά τῆς Ἄλπετου;

Μήπως καθὶς ἔδω πέρα νὰ χαζέψῃ καὶ νὰ δράσῃ
κὶ αὐτοκίνητον κανένα διαμπάξ νὰ τὸν περάσῃ,
κὰν καλῶς τροχοδρομῶν ἀτμολέξῃ νὰ τὸν βράσῃ;

Πῶς καταδέχονται λοιπὸν
σὰν τὰ δικά σας χέρια
στὸν τάφον τούτου τὸν νωπὸν
ν' ἀνάβουνε τρικέρα;

Καὶ πῶς μὴ σκέψῃς σὰν κὶ αὐτὰ
κατέβῃ' στὸ μαρᾶλό σας,
κὶ ἔμπρός σὲ κόλλυβα σκυφοὶ
τὸν κλαίτε;... σὲ καλό σας.

Τὰ φλογερά σας δάκρυα μὴν τάχτετε φτηνά...
θέλω νὰ δῶ τὰ μάτια σας ἂν κλαῖν ἀληθινά,
ἢ μήπως κλαίτε τυπικῶς, πολιτισμοῦ κοπέλινα,
γιατὶ εἰς παρακούρασαν τάστεια καὶ τὰ γέλοια;

Ἦτροπὴ νὰ μνημονεύετε προμάχους ὀχλοῦς,
ἴτροπὴ γιὰ τοὺς θανάτους των νὰ πλέκετε στεφάνι,
καὶ νὰ τιμᾶτε Φούφνης, σὲ τούτους τοὺς καιροῦς,
ποῦ κάνουν θυμᾶτὰ τὰ γέγια καὶ τὰ τὰπυτὰ λιβάνι.

Ἐγκώμιον τοῦ Φρασουλή γιὰ τῆς Κορώννας τὸ σκυλί.

Ἰγμους δέξου κὶ ἀπὸ' μένα,
φίλε σκύλε τῆς Αὐλῆς,
ποῦ συγγότατα γιὰ σένα
λόγος γίνεται πολὺ.

Μὴ σὲ ῥρίσκουν, μὰ σὲ χάνουν,
κὶ ἔρευνας γιὰ σένα κάνουν,
κὶ ἂν τὸ κράτος βάζῃ πάντα τὴν ἀγγάρεκα τὰ σκυλιὰ
σὺ κινεῖς τῆς Ἐξουσίας καὶ τῆς βάζεις σὲ δουλειὰ.

Ἀπὸ τὸ Παλάτι βγαίνει
μὲ τὰ ζημερώματα,
καὶ κρυφὰ κρυφὰ πηγαίνει
στοῦ λαοῦ τὰ στρώματα.

Κὶ ἀπ' ἔδω κὶ ἔκει τρυπῶνεις, καὶ σ' ἀρέσει, διπλωμάτη,
μὰ νὰ τρῆς μὲς' στὸ καλόβι, μὰ νὰ τρῆς μὲς' στὸ Παλάτι,
κὶ ἔτσι φαίνεσαι τετράπους παρδαλῆς διαγωγῆς,
καὶ σὰν σκύλος τοῦ Γωβία
τοὺς τυφλοῦς καθοδηγεῖς
σὲ διπλᾶ τιμῶν βραδέια.

Κάθε σκύλος σύγχρονος σου θέλει δίπορτο νὰ τῶρῃ,
καὶ γελᾷ μὲ συναδέλφους βλακεντίους, κυνικῆς,
ὄταν βλέπῃ καὶ τοὺς πᾶντων μὲ τοῦ μπόγια τὴν ἀπόχη,
κὰν κρεμοῦν'εὶς τὴν οὐρὰ των πετρελαίου τενεκέ,
κὰν— τὸ χεῖριστον ἐπ' ὄλα—
τὴν φρικτὴ τοῦ δίνου φόλα.

Κάνεις τὸν Βασιλικό,
κάνεις καὶ τὸν Λαϊκό,
τὴν ἀγάπη καὶ τὸν ἄνω καὶ τὸν κάτω κυνηγεῖς,
σὰν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους εἶσαι σκύλος Ραμπαγῆς.

Καὶ ζηλεύουν κύνες ἄλλοι,
ποῦ μὲ τέχνη κυνικὴ
ἐφραμῶνεις τὴν μεγάλη
τῶν Ρωμῶν πολιτικῆ.

Καὶ καμπόσις ποσειδίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης καὶ γιὰ τὴν Ἑθνεγερσίαν,
μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον καὶ πολλὴν εὐθυκρίσιαν
δύο διαλέξεις πρώτης εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Καίρου
τοῦ γνωστοῦ στατηροῦ τοῦ Πίστη, πατριώτου διαπύρου.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἔμποροράπτης πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ θυμοῦ καθένος θιασώτης
νὰ κόψῃ γρήγορα ξανά
τὰ νέα καλοκαιρινά,
κὶ ἔκείθεν νὰ βῇ λιγερῶς ὡσὰν κυπαρισσάκιον...
ἔδως Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.